

θεί πειά στο κεφάλι. Κι' όταν την άλλη μέρα πήγε στο συμβολαιογράφο κι' έβρεβιάσθηκε ότι πραγματικώς κληρονομήσε τις εκατό χιλιάδες δολάρια, είχε στη Ροζίνα :

— Καταλαβαίνεις ; ... Πρέπει να κόμω το μεγάλο κόλπο... Ν' αγοράσω τον πύργο. Θά τους έρθη κεραυνός όλων αυτών των γελοίων έδω στη γούρα... Με φαντάζεσαι πυροδεσπότη του Κανταρόν, απόγονο όλων αυτών των ευγενών βαρώνων, μαρκησιών, κομήτων και υποκομήτων, έμένα τον όλητη, τον περιπλανώμενο τον άσπίγανο, το έλεεινό καλαθά !... Θάγω τη λιμονίλα μου για να ψαρέψω, θάγω δάση για να κυνηγάω. Ένα αυτοκίνητο για να κόμω περιπάτους, θάγω χωριάτες ύποτακτικούς, θάγω το θρόνο μου στην εκκλησία και τον άββα στο τραπέζι μου !... Τέλος θάγω όλο το χωριό στο πόδια μου ! Είμαι τριάντα χρονών. Τά χρόνια με πέρνουν έμπρός κι' είνε καιρός ν' αγοράσώ ένα ύποστατικό για να έξαομαλίσω τα γερατάκια μου.

— Ναι, ναι, είνε αλήθεια, καλαθά ! του έπ' έκεινη με άφέλεια, προσφωνώντας τον όπως συνήθιζε πάντα, με τον τίτλο του επαγγέλματός του.

Αυτός θύμωσε.

— Είσαι ένα ζώο ! Δέν καταλαβαίνεις τίποτε...

Πραγματικώς έκεινη δέν καταλάβαινε τί π ο τ ι α. Ένα μόνο καταλάβαινε, ή καιμένη ή Ροζίνα... ότι ο Σελεστινός έλεγε διαρκώς « ε γ ω θ ά » και ποτέ « ε μ ε ι σ θ ά », σαν να μίν ήθελε να την έξη όπως μέχρι σήμερα σύντροφο στη ζωή και στις δουλειές του. Το είχε προσέξει καλά αυτό, είχε πονέσει βαθειά και την νύχτα ενώ έκεινος έκοιμόταν, ή Ροζίνα έκλαιγε, έκλαιγε !... Το άλλο πρωί του είχε με ύφος θλιμμένο και γλυκειά φωνή :

— Σελεστίνε, σεξάρτομαί να σ' άσπλλάξω από το ύποκειμένο μου... Έγω δέν είμαι παρά ένα φτωχό χωριότι, ενώ εσύ... εσύ είσαι τώρα πλούσιος !

Η φτωχή κόρη καταλάβαινε πως ο Σελεστινός δέν ήταν πειά ό ίδιος. Γιατί να μένη πειά μαζί του ; Καλά έκαμε και του τό είχε. Ο Σελεστινός την έπληθε στην άγκυλιά του προσπαθώντας να την παρηγορήσει. Μά τά λόγια του ήταν ψεύτικα, ύποκοιτιζα και μάταια... Η Ροζίνα είχε καταλάβει καλά πως κατά βάθος ο Σελεστινός δεχόταν μ' εύχαριστήσι την θυσία της, την άνομιάν της.

Και ένα βράδυ φθινοπορισιο, που ό ήλιος έγρόσωνε τον ορίζοντα, ή Ροζίνα, έφοδιασμένη με λίγα χρήματα από τη δουλεία της, ξεκίνησε μόνη, κατάμονη, προς τό άγνωστο !...

...Δέκα χρόνια περασαν... Μια μέρα ο Σελεστινός Πατριός βρισκόταν στο ίπποδρόμιο της πρωτεύουσας του νομού. Είχε μπη έκει για να ξεγελάση την φορική άνια του και να ξεσκάση άπ' τις γκρίνες του σπιτιού του... Με τό κεφάλι άνομιτισμένο στο χέρι εξαμάρωνε μια ίππεύτρια που έλαμπε από δροσιά και χάρη επάνω στο άλογο της και που τά μάτια της λές και, πετούσαν φλόγες. Εύκρινητη, πηλοχτή, λαστιχένια, ή νέα αυτή έγούησε τον πλήθος και έκανε τις καρδιές να χτυπούν δυνατά. Ο Σελεστινός έννοωσε άσφα μια άλλόζοτη συγγίνησι. Κύτταξε καλύτερα την ίππεύτρια και ή καρδιά του λαχτάρισε. Ήταν ή Ροζίνα !... Η Ροζίνα του !...

Κατασπυγγινημένος ο Σελεστινός πούταν πειά άπ' τους άρχοντας του χωριού του, έκοινη το κεφάλι του κι' άρχισε ν' αναπολή τά περασμένα, τό μπρομικό παρελθόν του. Όταν ή άμαζόνα βγήκε από τον στίβο, έκεινος έκλεισε τά μάτια του και παραδόθηκε σέ ορμητισμούς. Από μπρός του περνούσαν σαν σέ ήλιο τά περασμένα... τ' άγούισια...

Θυμήθηκε την παλιά Ροζίνα. Η καρδιά του σφιχτηκε... Ρόζα, Ροζίνα, Ροζινούλα, Ροζινέτσια !... Έθυμήθηκε όλο τό κομπολόι των ύποκοριστιζών και χαϊδευτικών όνομάτων που μεταχειρίζονταν όταν μιλούσε στην σύντροφο αυτή της νεότητός του, στην καλαθού του, Έννοωσε την καρδιά του να χτυπά—να χτυπά, τά γονατά του λύθχαν !...

Τι ώραία που ήταν ή καλαθού του τότε, με τά πυκνά, τουφωτά μαλλιά της, καθώς επρόβαλλεν άνάμεσα τό καλάθια και στίς τίτες! Και τί εύχάριστη, τί γλυκειά, τί εύκολη που περνούσε ή ζωή δίπλα στην κόρη έκεινη που είχε διαρκώς τό χαμόγελο στο πρόσωπό της, και τό τραγουδι στα χείλη της ! Πόσο γλυκά φτυσούσε δίπλα της τό άεράκι μέσα στίς καλαμιές !...

Άχ !... Γιατί να την χάζη ; ... Γιατί να την άφήση να φύγη ;

Τώρα ή ζωή περνούσε γι' αυτόν άνιαρή, μαραζωμένη, μαύρη κι' άραχλη... Νόμιζε πως με τό χρέμα θά τ' άποχτούσε όλα. Τι φαντασιοπληξία ! Τι άπάτη !... Τώρα καταλάβαινε πως τό χρέμα μόνον, είνε άνίκανο να προσφέρη στους κατόχους του την άληθινή ευτυχία. Η ευτυχία—έτσι φαίνεται τό θέλει ό Θεός!—είνε άμοιβή των φτωχών για την φτώχεια τους.

Όταν έγινε διάλειμμα ο Σελε-

στινός Πατριός πήγε να έπισκεφθή στο καμαρίνι της την Ροζίνα. Την έλεαν τώρα κ. Ροζίνα Σεγκιλέν. Έκεινη τον δέχτηκε χωρίς να συγχινηθή. Αυτός άπ' την όρχη της κοιβέντας μαζί της, θέλησε να την θαρπάση με τά λεπτά του. Το αυτοκίνητό του, της έλεε, τους περίμενε κάτω στην πόρτα. Θά τους πηγαίνε όπου ήθελε εκείνη άδιάφορο πού, για να ξαναρχίσουν τό παλιό ειδύλλιο τους...>

Τά μεγάλα μαύρα μάτια της Ροζίνας, που τά μεγάλωνε άζόμη περισσότερο τό κραιγιόνι, του χαμογέλασαν τώρα νοσταλγικά.

Ο Σελεστινός έλπιε πως την έσυγγίνησε.

— Λοιπόν θάρθης μαζί μου ;

Η Ροζίνα του άρνήθηκε με μιá κίνηση της κεφαλής γλυκειά, ήρεμη, χωρίς επίδειξι και επιτήδεσι :

— Όχι, φίλε μου, όχι... Και του άπλωσε τό χέρι φιλικά.

Η ζωή μου έχει πάρει τώρα τό δρόμο της, του έλεε. Είμαι παντρεμένη, με τον ορεισσοό του ίπποδρομίου, και έχω και ένα παιδάκι. Και σεις τον ρώτησε, είσατε πάντα πλούσιος ;

Ναι, ήταν πλούσιος και διασπός έπιλούταινε περισσότερο. Με την προίκα που πήρε άπ' την Κλάρα, τη γυναίκα του, ήταν τώρα ιδιοκτήτης του μισού χωριού ! Άλλά τί τό όφελος ; Η γυναίκα του ήταν ιδιότροπη, χρινιέρα, ταγκιάνια και άσχημη.

— Πειθαίνο από στενοχώρια ! της έλεε τίλος με παράπονο.

— Κρίμα !... έμοιτρούρισε ή Ροζίνα με άπλότητα.

— Όποτε δέν μπορώ να έλιξώ τίποτε από σάς ; της ξανάπε με ύφος ίκετευτικό.

Έκεινη ξεερέμασε από τον τοίχο του καμρινού της, μιá φωτογραφία, της οποίας ή κορνίζα ήταν πλεγμένη από λεπτό κολόμι άριστοτεχνικά, και του την έδειξε. Ήταν μιá φωτογραφία δύο νεαρών έρωτευμένων που χαμογέλουσαν τραγικά ό ένας στον άλλον. Ήταν ένας καλαθάς και μιá καλαθού. Τά δόχτυλά τους όπως και τά όνειρά τους της έποχης έκεινης είχαν πλεγθει όπως και τά λεπτά καλάμια της κορνίζας...>

— Νά, πάρτην, του έλεε. Και του έδωσε τη φωτογραφία ψυθυρίζοντάς του με ένα χαμόγελο γλυκό και μελαγχολικό :

— Πάρτην ! Είνε ή νεότης μας που δέν ξαναγούριζε πιá !...

Και έφυγε για να ξαναμπή στο στίβο... Ζώρς Πουρσέλ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο κ. Τυρέμπορος

Σε μιá πόλη της Σουηδίας, μεταξύ των μελών του δημοτικού συμβουλίου συγκατέλεγε κάποτε κ' ένας χοντρος τυρέμπορος, ό οποίος δέν διακρινότανε για ή λεπτότητα των εκφράσεών του. Μά μέρα, που είχαν συνεδρίαση, θύμωσε ύπερβολικά βλέποντας πως οί μισοί άπ' τους δημοτικούς συμβούλους δέν ήθελαν να ψηφίσουν κάποια πρότασή του για κάποιο ζήτημα. Καί, σέ στιγμές εξάγερως, μπάγει τις φωνές :

— Κύριοι !... Οί μισοί άπ' τους δημοτικούς συμβούλους είνε ήλιθιοί !

Έπληκλούθησε πανδαμόνιο. Το δημοτικό συμβούλιον συγκαλεί άμέσως μυστική συνεδρίαση, για ν' άποφασίση τί είδους ίκανοποίηση πρέπει να ζητησή άπ' τον τυρέμπορο για την προσβολή που τους έκανε. Κατόπι πολλών χρόνων συζητίσεως, κατέληξαν στην άπόφαση να βάλουν τον ύβριστή να πάρη δημοσίως πίσω τό λόγο του.

Την άλλη μέρα, οί κάτοικοι της πόλεως διάβραζαν κατάπληκτοι την έξης επιγραφή, κερμασμένη άπ' όξω άπ' τό μαγαζι του τυρέμπορα :

« Όφείλω ν' άναγνωρίσω δημοσίως πως οί μισοί άπ' τοίς δημοτικούς συμβούλους της πόλεως μας δέν είνε ήλιθιοι. »

Καλά, και οί άλλοι μισοί τί ήτανε : Αυτό πειά δέν τό καθώρισε ό κ. Τυρέμπορος !...

***

Άνεπανέρχεται άπάλεια

— Τι μούτρα είνε αυτά, Γιώργο ; Τι σου συμβαίνει ; ...

— Άστα, φίλε μου, πέθανε ό παραγάλος μου.

— Καλά και γι' αυτό είσαι τόσο λυπημένος.

— Άχ ! άν τον άζουγες και μιá φορά πως έβριζε και πως έφούριζε την πεθερά μου, θά μπορούσες τώρα να καταλάβης τον πόνο μου !...

Εκρίνη μόνη, κατάμονη προς τό άγνωστο !...

